

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ โรงละครวังหน้า
[วิกฤตพระพุทธศาสนากับประเทศชาติ]
๒ สิงหาคม ๒๕๖๑

โดย

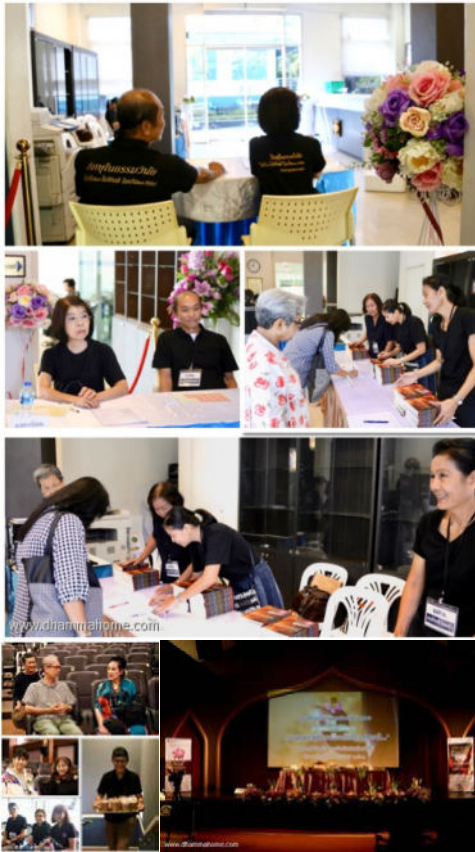
วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ โรงละครวังหน้า
[วิกฤตพระพุทธศาสนากับประเทศไทย]
๒ สิงหาคม ๒๕๖๑

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

เมื่อวันพฤหัสบดี ที่ ๒ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๑ มูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา ได้จัดให้มีการสนทนาธรรม ในหัวข้อ "วิกฤตพระพุทธศาสนากับประเทศไทย" โดย ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ประธานกรรมการมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา และคณะวิทยากร ผศ.อรรถพร หอมจันทร์ อาจารย์จักรกฤษณ์ เจนเจษฎา อาจารย์วิชัย เฟื่องฟูนกกิจ และอาจารย์คำปิ่น อักษรวิสัย ปธ.๙ ณ โรงละครวังหน้า ถนนราชินี เชียงสะพานสมเด็จพระปิ่นเกล้า กรุงเทพมหานคร ระหว่างเวลา ๑๐.๐๐-๑๕.๐๐ น.

การสนทนาธรรมครั้งนี้ เป็นอีกครั้งหนึ่งที่มูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา และชมรมบ้านธัมมะ มศพ. จัดให้มีการสนทนาธรรม เพื่อรณรงค์เผยแพร่ความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องในพระธรรมวินัย ในหัวข้อ "วิกฤตพระพุทธศาสนากับประเทศไทย" อันเป็นอีกช่องทางหนึ่ง นอกจากการเผยแพร่ทางด้านสื่อโทรทัศน์ วิทยุและทางโซเชียลออนไลน์ช่องทางต่าง ๆ ที่จะทำให้ทุกคนที่ได้มีโอกาสรับฟัง มีความเข้าใจพระธรรมวินัยที่พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงบัญญัติไว้ ด้วยความถูกต้อง อันจะเป็นการดำรงรักษาพระศาสนาให้มั่นคงยั่งยืนอย่างแท้จริงสืบไป

เป็นอีกครั้งหนึ่งของการจัดสนทนาธรรมในหัวข้อนี้ ที่คณะทำงานอาสาสมัคร โดยสมาชิกชมรมบ้านธัมมะ มศพ. ร่วมแรงร่วมใจกันจัดงานได้อย่างเรียบร้อย งดงาม

สามารถเชิญชวนให้เพื่อนฝูงญาติสนิท มิตรสหาย รวมถึงบุคคลต่าง ๆ จากหลากหลายอาชีพและสถานที่ มาร่วมรับฟังการสนทนาเป็นจำนวนมาก เต็มห้องประชุมโรงละครวังหน้า ซึ่งเป็นสถานที่ใจกลางกรุงเทพมหานคร วังหน้าแห่งนี้ ในอดีตเคยเป็นที่ประทับของ สมเด็จพระบรมราชเจ้ามหาสุรสิงหนาท พระอนุชาธิราชของพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช รัชกาลที่ ๑ ซึ่งทั้งสองพระองค์มีส่วนสำคัญยิ่งต่อการทำนุบำรุงรักษาพระพุทธศาสนาและประเทศไทยให้ดำรงคงอยู่มาจนทุกวันนี้

เพื่อเป็นการรำลึกในพระกรุณาธิคุณของทั้งสองพระองค์ จึงขออนุญาตนำความบางตอนจากกระทู้ ถอดเทปรายการบ้านฉันมะ พระธรรมวินัยกับกฎหมาย ครั้งที่ ๒/๔ เป็นความการสนทนาที่เกี่ยวข้องกับรัชกาลที่ ๑ และ สมเด็จพระบรมราชเจ้ามหาสุรสิงหนาท พระอนุชาของพระองค์ ผู้ทรงเป็นเจ้าของวังหน้า ซึ่งใช้เป็นที่สนทนาธรรมเรื่อง "วิกฤตพระพุทธศาสนากับประเทศไทย" ในครั้งนี้ อันเป็นนิมิตหมายที่ดี ซึ่ง อ.จักรกฤษณ์ เจนเจษฎา ผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษ สมาชิกชมรมบ้านฉันมะ มศพ. เลขที่ ๗๓ ได้กล่าวข้อความที่แสดงให้เห็นถึงพระมหากรุณาธิคุณล้นพ้นต่อพสกนิกรชาวพุทธ ที่รัชกาลที่ ๑ ทรงตรากฎหมายเพื่อปกป้องรักษาพระศาสนา จากความไม่รู้และความเห็นผิด ปฏิบัติผิดไปจากพระธรรมคำสอนของทั้งภิกษุและฆราวาส อันเป็นเหตุให้พระพุทธรูปศาสนาพินเพื่อน เสื่อมสูญ ซึ่งทรงกำหนดบทลงโทษที่เข้มงวดยิ่งต่อภิกษุ สามเณร รวมถึงผู้อุปัชฌาย์และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องสนับสนุนด้วย ดังความบางตอนที่ขอยกมาเป็นตัวอย่างให้ได้เห็นถึงพระมหากรุณาธิคุณดังกล่าว ดังนี้

"... อ.จักรกฤษณ์ ย้อนกลับมาที่กฎพระสงฆ์ ฉบับที่สำคัญ ๆ และก็ปรับกับสถานการณ์ปัจจุบันด้วย สมัยนั้นเป็นอย่างไร สมัยนี้เป็นอย่างไร กฎข้อที่ ๑ ตอนนั้นออกเมื่อปี พ.ศ. ๒๓๒๕ เป็นฉบับแรก ตอนนั้นท่าน (ร.๑) กล่าวไว้ในกฎหมายว่า “แลทุกวันนี้ อาณาจักร ทั้งปวง บางพวกให้มีพระมหาเวสสันดรชาดกนี้ มิได้มีความสังเวช เลื่อมใส” ในส่วนนี้น่าจะแปลว่ามีการเทศน์ พระเวสสันดรชาดก โดยเทศน์นี้ไม่ได้มีความสังเวช ความเลื่อมใส ไม่เป็นธรรมการวะ ฟังเอาแต่ถ้อยคำตลกค่นอง (เทศน์เอาสนุก) “อันหาผลประโยชน์มิได้ พระสงฆ์ผู้แสดงนั้น บางจำพวกมิได้รำเรียนพระไตรปิฎก” อันนี้สำคัญ คือบวชแล้วไม่ได้รำเรียน “ได้แต่เนื้อความแปล ร้อยเป็นกาพย์กลอนแล้วก็มาลำแดงเป็นถ้อยคำตลกค่นองหยาบช้า เห็นแต่ลาภสักการะ เลี้ยงชีวิต มิได้คิดที่จะรำเรียนสืบไป ทำให้พระศาสนาพินเพื่อน เสื่อมสูญ ขวนกันประมาทในพระธรรมเทศนา” อันนี้ท่านกล่าวไว้เบื้องต้นก่อนที่จะออกข้อบังคับว่า เหตุการณ์ได้เกิดขึ้นอย่างนี้ ..."

"...อ.จักรกฤษณ์ ท่านกำหนดเป็นกฎหมายขึ้นมาว่า ภิกษุผู้ใดไม่ประพฤติตามที่ท่านกำหนดว่า ห้ามการแสดงธรรมเทศนาในลักษณะนี้ แต่แสดงไปด้วยความเคารพ ด้วยความเลื่อมใส ศรัทธาของชาวพุทธ ถ้าไม่ประพฤติตามก็ให้เอาตัวผู้ที่ละเมิดนั้น มาลงโทษ ตามโทษที่ท่านได้กำหนดไว้ และมีหน้าซ้ำ ญาติโยม พระสงฆ์ เณรเถระต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ก็ช่วยกันรับผิดชอบ คือท่านไม่ได้ปล่อย ไม่ได้เจาะจง (เฉพาะผู้ทำความผิด) ต้องผู้สนับสนุนด้วย ซึ่งจริง ๆ เป็นพระอัจฉริยภาพของพระองค์ ว่าคนทำผิดแล้ว เอาคนนั้นไป คนอื่นก็ไม่สนใจไม่ใส่ใจ แต่คนที่เกี่ยวข้องจะต้องร่วมรับผิดชอบไปด้วย ซึ่งตรงนี้ ท่านก็ได้ระบุเอาไว้ในกฎข้อแรกเลย อันนี้ในเรื่องการแสดงธรรมเทศนา..."

"...ต่อมาเป็นกฎอีกข้อหนึ่ง ที่อยากไปยกขึ้นมาให้ได้รับทราบกันว่า ในพระศาสนาเอง ท่านมีความเป็นห่วงในการกระทำสิ่งที่ไม่ถูกต้อง แต่ท่านก็จะกำหนดให้ผู้ที่อยู่แล้วรับผิดชอบในเบื้องต้น ก็คือพระอุปัชฌาย์ อาจารย์ จะต้องเป็นคนดูแลรับผิดชอบ เพราะว่าป็นหน้าที่โดยตรง ว่าจะต้องดูแลให้พระภิกษุที่อยู่ในความปกครอง หรือว่ามาพักอาศัยอยู่ในบริเวณที่ท่านดูแลรับผิดชอบ ประพฤติปฏิบัติตามพระธรรมวินัย ท่านก็ได้กำหนดเลยว่า ผู้ที่เป็นอุปัชฌาย์อาจารย์นี้ พอบวชพระภิกษุแล้ว มีลูกศิษย์ลูกหา ต้องดูแล ไม่ใช่ปล่อยปละละเลยให้ไปทำผิดอะไรต่าง ๆ ในกฎข้อนี้ ท่านก็เลยยกในส่วนนี้ขึ้นมาเป็นกฎหมายด้วย และบอกว่า ภิกษุทุกวันนี้ละเลยพระวินัยเสีย มิได้ระวังตักเตือน สั่งสอน กำชับ ว่ากล่าว ท่านบวชเข้ามาแล้ว ก็ไม่ได้ให้ศิษย์อยู่ในนิสสัยในหมู่คณะสงฆ์ ครุอุปัชฌาย์อาจารย์ไม่ดูแล เทียบปล่อยปละละเลย ให้ลูกศิษย์เที่ยวไปตามอำเภอใจ ทำมารยาธัรักษาศีลภาวนา ทำกิริยาให้คนเลื่อมใสนับถือ อันนี้ปล่อยไป เลยไปทำอะไรที่ไม่ถูกต้อง สำแดงความรู้ อวดอิทธิฤทธิ์ เป็นอุตริมนุสสรธรรม อันเป็นกลโกงโกหก ตั้งตัวว่าเป็นผู้มีบุญ เป็นคนที่ไปพบผู้วิเศษมีวิชามาจากในแดนไกล นี่ท่านกล่าวเอามาจากถ้าเขาอะไรนั้นนะ เป็นผู้วิเศษมา แล้วท่านก็ได้บอกตรง ๆ เลยว่า ทำให้แผ่นดินและพระศาสนาจลาจล เพราะเหตุพระสังฆราชาคณะ อธิการ ผู้ใหญ่ ผู้น้อย มิได้เอาใจใส่ตักเตือน ว่ากล่าวตามพระธรรมวินัย..."

จากข้อความข้างต้น ทำให้เห็นถึงการเอาพระทัยใส่ของพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช ในการปกป้องรักษาพระพุทธศาสนา สมดังพระราชปณิธานของพระองค์ที่ว่า "ตั้งใจจะอุปถัมภ์ก ขยายพระพุทธศาสนา จะป้องกันขอบขันฑสีมา รักษาประชาชนและมนตรี" มาบัดนี้ พระพุทธศาสนาที่ทรงห่วงใยและทรงทำนุบำรุง ตรากฎหมายขึ้นบังคับใช้แก้ไขปัญหาต่าง ๆ ในอดีตนั้น กลับมีความผันเพี้ยน จนเป็นความวิกฤตอย่างมาก ในปัจจุบัน ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ตลอดจนคณะวิทยากร และผู้ที่ได้ศึกษาพระธรรมที่พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า

ทรงแสดงและมีความเข้าใจ ได้สำนึก และตระหนักในพระมหากรุณาคุณ พระบริสุทธิคุณ และพระปัญญาคุณ ของพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐพระองค์นั้น จึงร่วมกันกระทำทุกวิถีทาง ที่จะเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจในพระธรรมและพระวินัยที่ถูกต้อง ตรงตามที่ได้มีพระมหากรุณาแสดงไว้ ให้เกิดมีความเข้าใจที่ถูกต้อง แพร่หลายไปในวงกว้างที่สุด เท่าที่จะสามารถกระทำได้ ทั้งนี้ เพื่อเป็นการตอบแทนพระมหากรุณาคุณอันยิ่ง ของพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า และพระอริยสงฆ์สาวกทั้งหลายในอดีต ที่ดำรงรักษาคำสอนไว้สืบมา และเพื่อให้คำสอนที่ถูกต้องดังกล่าว แพร่หลายไปในวงกว้างมากที่สุด เพื่อประโยชน์อันยิ่ง แก่สาธารณชนผู้ที่สะสมมา ได้มีโอกาสศึกษาเข้าใจต่อไป ซึ่งความเข้าใจพระธรรมวินัยที่ถูกต้องนั่นเอง จะเป็นการทำนุบำรุง รักษาพระพุทธศาสนาที่มั่นคง ยั่งยืนอย่างแท้จริงสืบไป

รายการบ้านธัมมะ พระธรรมวินัยกับกฎหมาย ครั้งที่ ๒/๔

อนึ่ง ก่อนการสนทนาธรรม คณะสมาชิกชมรมบ้านธัมมะ มศพ. ผู้ที่ร่วมกันจัดการสนทนาธรรมในครั้งนี้ ได้กล่าวรำลึกและอุทิศส่วนกุศลในการจัดงานครั้งนี้ แก่ พี่เจี๊ยะ รัชนีวรรณ บุญชู สมาชิกชมรมบ้านธัมมะ ลำดับที่ ๑๑๕๐ ผู้เพิ่งจากทุกคนไป เมื่อวันที่ ๒ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๖๑ ซึ่ง

วันนี้เป็นวันครบหนึ่งเดือนของการจากไปของพี่เจี๊ยะ สหายธรรมผู้เป็นที่รักยิ่งของทุก ๆ คน กราบอนุโมทนาในกุศลเจตนาของท่านสมาชิกชมรมบ้านธัมมะ มศพ.ทุกท่าน ที่ร่วมกันจัดงานในครั้งนี้ด้วยครับ

อันดับต่อไปขออนุญาตนำความบางตอนของการสนทนาธรรมในวันนั้น มาบันทึกไว้ให้ทุกท่านได้มีโอกาสอ่านและพิจารณาทบทวน อย่างช้า ๆ ทีละคำ เพื่อความเข้าใจที่มั่นคง อันเป็นข้อความการสนทนาที่มีค่า น่าอ่าน และน่าพิจารณาอย่างยิ่ง น่าสนใจมากครับ

คุณขจีรัตน์ :

พูดถึงคำว่า "บุญ" ทุกคนก็อยากได้บุญ ก็เลยไปทำบุญกันใหญ่เลยคะ ท่านอาจารย์ บางคนก็นั่งสมาธิ บางคนก็สวดมนต์ บางคนก็เอาเงินไปให้พระ ซึ่งเขาก็บอกว่า แล้วพระจะฉันอะไร ท่านอาจารย์คะ แล้วพระจะฉันอะไรคะ?

ท่านอาจารย์ :

อ.วิชัย :

ผู้ประพาสดี ไม่ต้องห่วงคะ เพราะว่าสิ่งที่ดีทั้งหมด มาจากความดี ผู้ที่เห็นคุณของผู้ที่มีคุณ ย่อมเคารพสักการะบูชาบุคคลนั้น และบำรุงบุคคลนั้น เพราะเห็นความเป็นผู้ที่มีคุณ ดังนั้น ถ้าบุคคลใดมีความดี ความดีก็รักษาบุคคลนั้น เรื่องการที่จะมีชีวิตเป็นอยู่ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้พิจารณาและอนุญาตปัจจัย ๔ แก่พระภิกษุ เพราะชีวิตของแต่ละคนก็ต้องเป็นไป แม้ชีวิตของความเป็นภิกษุ

แต่เมื่อเป็นผู้ที่ปฎิญาณว่าสละอาคารบ้านเรือนแล้ว การจะมีชีวิตอยู่อย่างคฤหัสถ์ ไม่ได้อีกต่อไป การจะมีทรัพย์สิน เงินทอง อย่างคฤหัสถ์ ไม่ได้อีกต่อไป จึงมีชีวิตอย่างที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงอนุญาตไว้ อาหารบิณฑบาต เป็นผู้ที่แสวงหา ด้วยปลื้มใจ คือไม่มี

การที่จะไปเอ่ยปากขอบุคคลอื่น แต่เป็นผู้ขอด้วยอาการสงบ เป็นผู้ขอที่สมควรแก่การรับ ดังนั้น ถ้าไม่เป็นผู้ที่ประพฤติกุณความดี ก็ไม่ควรแก่การที่จะให้บุคคลอื่นบำรุง ดูแล เพราะเป็นผู้ที่หลอกลวง

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงการบริโศก ใช้สอยของการเป็นภิกษุ บริโศกอย่างเป็นผู้ขโมย (เถยยบริโศก) ก็มี บริโศกอย่างความเป็นหนี้ (อินบริโศก) ก็มี บริโศกอย่างความเป็นทาส (ทาสขบริโศก) ก็มี บริโศกอย่างความเป็นเจ้าของ (สามิบริโศก) ก็มี ดังนั้น ภิกษุใดก็ตาม ปฏิญาณว่า เป็นภิกษุในธรรมวินัยนี้ แต่เป็นผู้ไม่ประพฤติกุณความดี ไม่ประพฤติดำเนินพระวินัยบัญญัติ ไม่ขัดเกลาภิเลสตามพระธรรมที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดง ความเป็นอยู่ของบุคคลนั้น การใช้สอยปัจจัยของบุคคลนั้น ก็เป็นเหมือนผู้ขโมยปัจจัยเพราะว่าบุคคลอื่นเขาให้ปัจจัย ๔ แก่พระภิกษุ เพราะเห็นว่าบุคคลนั้นเป็นผู้ที่ประพฤติกุณความดี ประพฤติดำเนินธรรมวินัย

แต่ถ้าไม่ใช่ประพฤติดังนั้น ก็เหมือนขโมยปัจจัยของผู้ควรจะได้รับ มาบริโศก เพราะตนไม่ควรแก่การที่จะใช้สอยปัจจัยนั้น นี่ก็คือ การ

เป็นผู้บริโภคอย่างการเป็นผู้ขโมย แต่ถ้าภิกษุใดก็ตาม ที่ไม่ได้ประพฤติ ไม่ได้ศึกษา พิจารณา อบรมปัญญาในกาลนั้น ๆ ก็บริโภคปัจจัย ๔ เหมือนผู้ที่ยังเป็นหนี้อยู่ เพราะว่า การให้ปัจจัย ๔ ของคฤหัสถ์ทั้งหลาย ที่จะบำรุงภิกษุ เพื่อให้ท่านประพฤติคุณความดี แต่ขณะใดก็ตาม ในกาลใดก็ตาม ที่ท่านไม่ได้พิจารณา ไม่ได้อบรมเจริญปัญญา ก็บริโภคเหมือนบุคคลที่ยังเป็นหนี้อยู่ คือ บริโภคอย่างผู้ที่เป็นอย่างนี้

แต่ถ้าเป็นผู้ที่รู้ธรรมะ ถึงความเป็นสาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า แต่ยังไม่ถึงความเป็นพระอรหันต์ ก็เป็นผู้ควรแก่การที่จะได้รับปัจจัยนั้น เพราะเป็นผู้ที่รู้ตามพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นผู้ประพฤติตามพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถึงความเป็นอริยสาวก นั่นคือบริโภคอย่างผู้ควรจะได้รับ ก็คือทายาท (ทายัชชบริโภค) แต่ถ้าบุคคลใด เป็นพระชีนาสพ เป็นพระอรหันต์แล้ว ไม่มีกิเลสแล้ว ก็บริโภคอย่างความเป็นผู้เป็นเจ้าของ (สามิบริโภค) เพราะเป็นผู้ควรแก่การรับอย่างยิ่ง เพราะไม่มีกิเลสใด ๆ เลย นี่ก็คือการแสดงถึงการบริโภคของภิกษุ โดยประเภทต่าง ๆ กราบท่านอาจารย์ครับ

ท่านอาจารย์ :

คงเข้าใจแล้วนะคะว่า จะส่งเสริม หรือจะทำลายพระพุทธศาสนา ถ้าไม่เข้าใจพระธรรมวินัย แล้วก็ไม่รู้เลยว่า การให้เงินกับพระภิกษุ ไม่ใช่สิ่งที่สมควร เพราะว่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงบัญญัติว่าเป็น โทษ อาบัติคือไม่ได้ประพฤติตามพระวินัยที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ทรงบัญญัติไว้แล้วเป็นโทษ ที่จะต้องสำนึก และจะต้องปลง หมายความว่า ทำให้โทษนั้นหมดสิ้นโดยการแสดงโทษนั้น เพื่อที่จะได้ให้คนอื่นได้รู้ว่า ท่านได้กระทำการนั้นไม่ถูกต้อง เพื่อจะได้กลับคืนสู่ความเป็นภิกษุ

...เพราะฉะนั้น ใครก็ตาม เมื่อไม่ได้เข้าใจธรรมะ ก็คิดว่าส่งเสริมพระพุทธศาสนา เช่น ใส่บาตร แต่ว่า ถ้าบุคคลนั้น ไม่ได้เข้าใจธรรมะ แล้วก็ไม่ได้ประพฤติตามพระวินัย นอกจากจะปล้นอาหารที่เขาถวาย แก่ผู้ที่ศึกษาธรรมะและปฏิบัติตามพระธรรมวินัย ยังปล้นศาสนาด้วย!! เพราะเหตุว่า ไม่ได้ประพฤติตามพระธรรมวินัยเลย เพราะฉะนั้น พระธรรมวินัยก็จะค่อย ๆ ลบเลือนไป

ด้วยเหตุนี้ ไม่ใช่เพียงเราเห็นเล็ก ๆ น้อย ๆ ว่า ให้อาหารบ้าง ให้เงินบ้าง เพราะอยากได้บุญ แต่คนที่ได้บุญ ต้องเป็นผู้ที่รู้ถูกต้อง ไม่รู้ก็บรู้อะไรเป็นบุญ? บุญคือธรรมะที่ชำระจิตให้พ้นจากความเศร้าหมอง คือความไม่รู้และกิเลส ถ้าไม่รู้ เป็นกิเลสแล้ว ไม่ใช่บุญ เพราะฉะนั้น ให้อาหารกับใคร? เพื่ออะไร? ก็แสดงให้เห็นว่า ถ้าพุทธบริษัท ไม่ได้ศึกษาธรรมะ จะไม่เข้าใจในความเป็นพระภิกษุเลย และคิดว่าตนเอง ทะนุบำรุงพระภิกษุและพระพุทธศาสนา แต่การ

กระทำอย่างนั้น ไม่ใช่บารุง เพราะเหตุว่า บารุงคือ ศึกษาพระธรรม เพื่อที่จะให้คนอื่น เช่นคฤหัสถ์ ได้เข้าใจด้วย และพระธรรมที่เข้าใจ นั้นแหละ จะทำให้สามารถประพฤติ ปฏิบัติ ตามพระวินัยได้...

...เพราะฉะนั้น ถ้าเห็นพระภิกษุที่ไม่ได้ประพฤติปฏิบัติตามพระธรรมวินัย แสดงชัดแจ้งว่า ผู้นั้นไม่เข้าใจธรรมะ ถ้าเข้าใจธรรมะแล้ว ยิ่งประพฤติปฏิบัติตามพระธรรมวินัย ด้วยความเคารพ ด้วยการเห็นคุณค่าของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ทรงบัญญัติสิกขาบทให้พระภิกษุทั้งหลาย อยู่ร่วมกันด้วยความผาสุก ด้วยการขัดเกลากิเลส เงินไม่ได้ขัดเกลากิเลส เพราะเหตุว่า ผู้ใดยินดีในเงินและทอง ก็เท่ากับยินดีในชีวิตคฤหัสถ์ ยินดีในรูป ในเสียง ในกลิ่น ในรส ในสัมผัส เหมือนคฤหัสถ์

เพราะฉะนั้น พระภิกษุ มีชีวิตอยู่ได้ ด้วยการที่มีที่อาศัย ที่เราใช้คำว่า ปัจจัย อาหารบิณฑบาต ใครเห็นพระภิกษุที่ประพฤติปฏิบัติตามพระธรรมวินัย และกล่าวคำของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้เป็นที่เข้าใจถูกต้อง คนนั้นก็จะมีสิ่งที่จะบารุงผู้นั้น ให้สามารถที่จะศึกษาพระธรรมต่อไป ขัดเกลากิเลสในเพศบรรพชิตต่อไป นั่นคือการทำนุ บารุง...

...แต่ถ้าภิกษุนั้น ประพฤติผิดพระธรรมวินัย หมายความว่า ไม่ได้
เข้าใจพระธรรม จึงประพฤติผิด ภิกษุทุกรูปในครั้งพุทธกาล
เห็นชอบกับการที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงบัญญัติสิกขาบททุกข้อ
พระองค์ไม่ใช่บัญญัติเอง แต่ว่า ด้วยพระมหากรุณา ที่เมื่อมีการ
ประพฤติปฏิบัติผิด ยังไม่ถึงขั้นที่จะพ้นจากความเป็นพระภิกษุ
เพราะไม่ถึงขั้นอาบัติหนักคือปาราชิก พ่ายแพ้ต่อการที่จะดำรงเพศ
บรรพชิต...

...เพราะฉะนั้น การกระทำต่าง ๆ มีโทษหนัก เบา ตามที่พระองค์
ได้ทรงบัญญัติไว้ ถ้าไม่ถึงกับการสิ้นสุดการเป็นพระภิกษุ โดยการ
กระทำ ไม่ต้องมีใครมาสั่งหรือมาบอกมาไล่เลย แต่พฤติกรรมนั้น
แหละ ทำลายความเป็นพระภิกษุ ถ้าไม่ถึงอาบัติที่หนักระดับนั้น
ทรงพระมหากรุณาให้ภิกษุที่สำนึก แสดงโทษ แล้วก็สำนึกว่า จะไม่
ทำต่อไปอีก นั่นคือในครั้งนั้น ภิกษุทั้งหลายที่มีความละอาย แต่
เมื่อยังมีกิเลสและไม่รู้ ก็ล่วงสิกขาบท น้อยบ้าง ใหญ่บ้าง โทษก็มี
ตามลำดับ

ด้วยเหตุนี้ พุทธบริษัทที่รู้จักบุญ ก็คือว่า ถ้าไม่รู้ ไม่เข้าใจ ไม่ใช่บุญ!! เมื่อมีความเห็น ความเข้าใจที่ถูกต้อง และเข้าใจขึ้น ก็สามารถที่จะกระทำบุญยิ่งขึ้น ในพระพุทธศาสนา เพราะเหตุว่า กว่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะได้ตรัสรู้ ทรงบำเพ็ญพระบารมีนานมาก และ ทุกคำของพระองค์ เพื่อประโยชน์แก่เรา จากการที่ทรงบำเพ็ญพระบารมีมากมาย สมควรอย่างยิ่ง ที่จะดำรงรักษาคำสอนไว้ ด้วยความซื่อตรง ด้วยความจริงใจ ไม่ใช่คิดว่า พระภิกษุจะอยู่ไม่ได้ ถ้าเราไม่ให้อาหาร แต่ว่า ภิกษุตามพระธรรมวินัย อยู่มาแล้วในครั้งโน้น จนถึงในครั้งนี้อยู่ได้ เพราะฉะนั้น คงไม่ต้องห่วง สำหรับผู้ที่ประพฤติดี ประพฤติชอบตามพระธรรมวินัย ก็ย่อมจะมีชีวิตอยู่ได้ เพราะศรัทธาของผู้ที่เห็นคุณ...

ข้อความบางตอนในพระวินัยปิฎก มหาวิภังค์

"...สมัยนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้า ประทับอยู่ ณ พระเวฬุวันวิหาร อันเป็นสถานที่พระราชทานเหยื่อแก่กระแต เขตพระนครราชคฤห์

ท่านพระมหาโมคคัลลานะกล่าว (กับพระลักษณะ) ว่า ดูกรท่านผู้มีอายุ ผมลงจากศิขณภูฏบรรพต เขตพระนครราชคฤห์ นี้ ได้เห็นภิกษุเปรตลอยไปในอากาศ สังขมาฏี บาตร ประคดเอว และร่างกายของภิกษุเปรตนั้น ถูกไฟติดลุกโชน เปรตนั้นร้องครวญคราง

ครั้งนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้า รับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูกร ภิกษุทั้งหลาย ภิกษุเปรตนั้น เคยเป็นภิกษุผู้ลามก ในศาสนาของพระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้า..."

ข้อความบางตอนในปรมัตถทีปนี อรรถกถา พระสุตตันตปิฎก ขุททกนิกาย อิติวุตตะกะ

อปายสูตร

"...ภิกษุทุศีล คือ ไม่มีศีล ไม่สำรวมด้วยกาย เป็นต้น ปฏิญาณว่า เราเป็นสมณะ รับก้อนข้าวที่ชาวแวนแคว้นให้ด้วยศรัทธาบริโศก ก้อนเหล็กก้อน มีแสงไฟ อันภิกษุผู้ทุศีลบริโศก ยังประเสริฐกว่า คือ ดีกว่าการที่คนทุศีลบริโศกก้อนข้าวที่ชาวแวนแคว้นให้ด้วยศรัทธานั้น. ถ้ามว่า เพราะเหตุไร. ตอบว่า เพราะการบริโศกก้อนเหล็กเป็นเหตุ เขาก็พึงใหม่ในอัตภาพเดียวเท่านั้น ส่วนภิกษุผู้ทุศีล บริโศกของที่เขาให้ด้วยศรัทธา เขาพึงไปเกิดในนรกหลายร้อยชาติ.."

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
และขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกท่านครับ

